“Kljub nagradam si na začetku”

Igralka Iva Krajnc, letošnja komedijantka leta in prihajajoča Ofelija v Shakespearovem Hamletu

Majda Hostnik

LJUBLJANA – Vsaj trije razlogi so za pogovor z Ivo Krajnc: na Dnevih komedije v Celju so jo nagradili z naslovom komedijantka leta, nedavno se je vrnila z berlinskega filmskega festivala, kjer je bila uvrščena med 21 mladih in obetavnih evropskih igralcev (Shooting Stars), v njeni matični hiši, Mestnem gledališču ljubljanskem, pa končuje(jo) priprave za četrtkovo premiero Shakespearovega *Hamleta*, v katerem bo igrala Ofelijo. Celjska nagrada je ob Severjevi študentski nagradi iz leta 2001 in nagradi Veljka Maričića na mednarodnem festivalu komornega gledališča na Reki tretja nagrada Ivi Kranjc za delo v gledališču.

Igralka Iva Krajnc se bo v tem tednu obiskovalcem Mestnega gledališča ljubljanskega predstavila kot Ofelija. Foto: Matej Povše

Vaše vloge so zelo raznolike. Tako ste denimo v letošnji sezoni že zaigrali v Prasici debeli, pripravljate pa Ofelijo… Vam tako hitre levitve povzročajo težave?

Ne, prav nobenih. Lahko sem zadovoljna, da sem v svojem kratkem profesionalnem življenju imela možnost igrati toliko različnih vlog. Menjave vlog so mi v veselje, celo lažje mi je, kadar igram več vlog v enem tednu, kakor pa, če ves teden igramo eno predstavo. Me prav zanima, kako zdržijo igralci v tujini, ki igrajo eno samo vlogo nekaj let – težko si predstavljam sebe na njihovem mestu…

Takoj po akademiji so vas zaposlili v Mestnem gledališču ljubljanskem. Kako ste se znašli v tako uigranem ansamblu?

Mogoče je bil moj takratni položaj nekoliko drugačen, saj nisem bila popolnoma sama, moj mož Aljoša (Ternovšek, op. p) je bil tudi član ansambla in mi je nekoliko olajšal »rojevanje«. (Smeh.) Poleg tega so kolegi izvrstni in zares delujemo kot eno. V nobenem poklicu pa ni milosti: na začetku pač skočiš v vodo in plavaš.

Ko ste ravno omenili akademijo – za gledališče so vas oborožili, za film pa ne kaj dosti, ali ne?

Študij igre je usmerjen predvsem gledališko, čeprav mentorji poskušajo to spremeniti. Razlogi za počasne premike so seveda predvsem finančne narave. Zato si prisiljen, da si sam ustvariš občutek, kakšna naj bi sploh bila filmska igra. Čeprav sama menim, da je igra ena sama.

Torej je bil vaš prvi film Varuh meje pravzaprav tudi vaša prva filmska vaja?

Ja. Mogoče bi bilo boljše, če bi imela izkušnje, po drugi strani pa sem presenetila sebe in druge.

Tako je, dobili ste vesno…

Ah, sem se je kar ustrašila. Nagrajenec ali nagrajenka pri nas zaradi nagrade ni bolj iskana. Kljub nagradi vedno znova začneš z ničle, nikoli ne moreš nadgrajevati doseženega. Mogoče je v teatru malo drugače.

> Opažam pa, da me impulzivno reagiranje kdaj pa kdaj rado zapelje domov – v ptujščino.

Veselili ste se odhoda na Berlinale. Ali so se vaša pričakovanja izpolnila?

To je bila zanimiva življenjska izkušnja prav zaradi pogleda na delo, ki ga opravljam. Od blizu sem spoznala, da je mlad igralec večinoma objekt, s katerim bo nekdo (dobro) zaslužil. To ni prijetno, je pa realistično.

Imate svojo agentko. Ali še upate, da boste lahko kdaj igrali v evropskem filmu?

Seveda, evropski film me zanima. Berlin je bil zame uspešen tudi zato, ker je Petra Bašin, predstavnica agencije Ouiser, tam navezala veliko stikov z drugimi casting agenti, producenti itd. Na avdicije namreč sploh ne moreš brez predhodnega povabila.

Prva ovira pri vstopu v tujejezično gledališče je jezik.

V teatru je jezik res problem. Sploh pa je gledališče v primerjavi s filmom veliko bolj zaprt prostor. Možnost, da boš angažiran v tujem gledališču, je manjša kot pri filmu. Jezikovno pri filmu kar gre, misel je tvoja, besede so le posledice, v skrajnem primeru imaš vedno možnost ponovitve. V gledališču pa je odločilen impulz. Pri sebi opažam, da me impulzivno reagiranje kdaj pa kdaj rado zapelje domov – v ptujščino. (Smeh.)

Ste se z veseljem ustavili v Ljubljani?

Čeprav sem imela nekaj ponudb, sem se odločila za Ljubljano, ker imam rada večja mesta, pa tudi vloge, ki so se mi obetale v MGL, so bile že v prvi sezoni zelo raznolike. Nekje sem prebrala, da je igralec v gledališču kot v bordelu: kar dobiš, to pač vzameš! (Smeh.) Na začetku pač nimaš možnosti izbire. In če je začetek obetaven, je odlično. Kot vidim, je najtežje igralkam v srednjih letih. To me še čaka.

Je res tako malo vlog za igralke v srednjih letih?

Očitno! Morda pa je to priložnost za nove slovenske drame, ki nam jih res primanjkuje. Slišala sem, da se je denimo na Hrvaškem pojavilo kar nekaj mladih piscev, ki s svojimi besedili že skoraj tekmujejo. Škoda, da jih pri nas ni, saj bi me prav zanimalo, česa bi se na primer lotil 22-letni dramatik. Gotovo bi sveže besedilo osvežilo tudi delo v gledališču.

Kakšna bo Ofelija?

Težko rečem, moja!